

உனக்கும்த் எனக்குமான
ஓரு கீ தத்தை இசதைத்தனே .

அலநைநுரபைப் பபுக்கள் அர்ச்சித்தன.
மலகைகள் கமபீ ரத்தபைப் பரெருக்கின.
கங்ககைகளும் கடல்களும் நீ ரமுதாயின.
ஓளி பரெருக்கி நின்றது வானம் .
கொடிகளாக் காகவகே காற்று வீ சிறுறு.
நிலமகோ நிமிர்ந் தழெறுந் தது.

நீ யகோ...
உனக்கு மட டுமான
கீ தம் இசதைத்தாய்!

அலகைகள் இசபைப்பதை நிறுத்தின.
மலகைகள் கமபீ ரத்தகை கழற்றின.
கங்ககைகளும் கடல்களும் நீ ரற்றுப் பகோயின.
இரூள் விரித்து நின்றது வானம் .
காற்று வீ சாது கொடிகளாக் கு எனன் வலேலை!
நிலமகோ மல்லாந்து படுத்தது.

ஓரு பகொழுதும்...
இப்பகொழுதும்...
மகத்தான கீ தம் எதுவாயிறுறு?

sellathuraisutharsan@gmail.com